

VASTAUS SPECIALISTIN AVOIMEEN KIRJEESEEN

Sain tänään seuraavan kirjeen:

„Spesialistin' avoin kirje tov. Leninille

Luin „Izvestijasta” alustuksenne spesialisteista enkä voi tukahduttaa sisimmässäni suuttumuksen huutoa. Ettekö todellakaan käsitä, ettei yksikään rehellinen spesialisti, jos hänessä on jäljellä hivenkään verran itsekunnioitusta, voi ryhtyä työhön sen animaalisen hyvinvoinnin vuoksi, jonka te aiotte hänelle turvata. Oletteko todellakin niin huolellisesti sulkeutunut Kremlin yksinäisyyteenne, ettette näe teitä ympäröivää elämää, ettette ole huomannut, kuinka paljon venäläisten specialistien keskuudessa on, ei tosin hallituskommunisteja, vaan todellisia ahertajia, jotka ovat hankkineet erikoistietonsa äärimmäisin ponnistuksin, ei kapitalistien käsistä eikä pääoman tarkoituksien tähden, vaan kamppailen sitkeästi entisen järjestelmän opiskelijanelämän ja akateemisen elämän sietämättömissä olosuhteissa. Nuo olosuhteet eivät ole heidän kohdallaan muuttuneet paremmiksi kommunististen vallan aikana (minun ymmärryksessäni tämä käsite ei merkitse samaa kuin kommunistinen järjestelmä). Te olette heittänyt samaan ruttoiseen „intelligenssin” läjään nämä, vaikkakin erilaisista luokista lähteneet, mutta silti aidot proletaarit, jotka ovat palvelleet työtätekevää veljeä ajatuksin, sanoin ja teoin tietoisena elämänsä ensi askelista — ja heidän kimppuunsa on usutettu entisten konstaapeliin, maapoliisien, pikkuvirkamiesten ja kamasaksojen joukosta ilmaantuneita tiedottomia kommunisteja, jotka maaseudulla muodostavat useinkin huomattavan osan „paikallisista viranomaisista”, ja on vaikeaa kuvata heidän kokemiensa nöyryytysten ja kärsimysten kauheutta. Alituiset perättömät ilmiannot ja syytökset, tuloksettomat mutta äärimmäisen nöyryyttävät kotitarkastukset, ampu-misuhkailut, pakko-otot ja takavarikoimiset, sekaantuminen yksityiselämän intiimeimpiinkin seikkoihin (vaatihan toimipaikkani olevaan oppilaitokseen majoitetun osaston päällikkö, että minun on ehdottomasti nukuttava samassa sängyssä vaimoni kanssa). Tällainen on tilanne, jossa useat korkeakoulujen specialistit ovat joutuneet työskentelemään aivan viime aikoihin asti. Ja kuitenkin nuo „pikkuporvarit” eivät ole jättäneet toimiaan, vaan ovat täyttäneet tinkimättä sitä itselleen asettamaansa moraalista velvoitusta, että heidän on säilytettävä kaikkien uhraustenkin hinnalla kulttuuri ja tiedot niille, jotka ovat heitä nöyryyttäneet ja solvanneet johtajien yllyttäminä. He ymmärtävät, ettei saa sekoittaa omia henkilökohtaisia onnettomuuksia ja suruja uuden, parem-

man elämän rakentamista koskevaan kysymykseen, ja se on auttanut ja auttaa heitä kestämaan ja työskentelemään.

Mutta uskokaa, että näiden ihmisten keskuudesta, jotka te olette summamutikassa leimannut porvareiksi, vastavallankumouksellisiksi, sabotoijiksi y.m.s. pelkästään sen takia, että he käsittävät tulevaan sosialistiseen ja kommunistiseen järjestelmään lähestymisen toisin kuin te ja teidän oppilanne, te ette saa ostetuksi yhtäkään ihmistä toivomastanne hinnasta. Ne „spesialistit” taasen, jotka tulevat luoksenne pelastaakseen nahkansa, eivät tuota maalle hyötyä. Spesialisti ei ole kone, häntä ei voida yksinkertaisesti vetää vireeseen ja käynnistää. Ilman innoitusta, ilman sisäistä hehkoa, ilman luomisen tarvetta yksikään spesialisti ei anna mitään, maksettakoon hänelle kuinka paljon tahansa. Kaikkensa antaa vapaaehtoinen, joka tekee luovaa työtä häntä kunnioittavien työtovereiden seurassa päteväenä johtajana eikä silmälläpidon alaisena, vuoden 1919 sadosta korjattujen kommunistien joukosta määrätyn komissaarin vartioimana.

Jos haluatte, että teillä olisi „spesialisteja”, jotka tekevät työtä muuten kuin palkasta, jos haluatte uusien rehellisten vapaaehtoisten liittyvän niihin spesialisteihin, jotka tekevät nytkin siellä täällä työtä teidän kanssanne antaumuksesta eikä pakosta huolimatta siitä, että he ovat useissa kysymyksissä periaatteellisesti toisella kannalla kuin te, huolimatta siitä nöyryyttävästä asemasta, mihin teidän taktiikkanne heidät useinkin asettaa, huolimatta monissa neuvostovirastoissa vallitsevasta ennen näkemättömästä byrokraattisesta sekasotkusta, jotka virastot tekevät toisinaan tyhjäksi elävimmätkin aloitteet — jos haluatte sitä, niin puhdistakaa ennen kaikkea puolueenne ja hallitusvirastonne häpeämättömistä Mitläufereista *, käykää käsiksi niihin kiristäjiin, seikkailijoihin, hännystelijöihin ja ryöväreihin, jotka käyttäen kommunismin lippua kilpenään joko rosvoavat kataluuttaan kansan omaisuutta tahi katkovat tyhmyyttään kansan elämän juuria järjettömällä sekasortoa aiheuttavalla touhuamisellaan.

Jos tahdotte „käyttää hyväksi” spesialisteja, niin älkää ostako heitä, vaan oppikaa kunnioittamaan heitä ihmisinä eikä teille tilapäisesti tarpeellisena elollisena ja elottomana kalustona.

M. Dukelski

Voronezhin maatalousinstituutin professori. Valtion nahkateollisuuden tuotantolaitosten keskushallinnon puheenjohtaja.”

Kirje on kiukkuinen ja nähtävästi vilpiton. Siihen tekee mieli vastata.

Mielestäni kirjoittaja on kuitenkin antanut vallan henkilökohtaiselle ärtymykselle, joka on riistänyt kyvyn käsitellä tapahtumia joukkojen näkökannalta ja tapahtumien todellisen aikajärjestyksen kannalta.

* — mukanaulkijoista. *Toim.*

Kirjoittajan sanojen mukaan me kommunistit olemme sysänneet spesialistit luotamme „leimaamalla” heidät kaikenlaisilla rumilla sanoilla.

Asia ei ollut niin.

Kukistettuaan porvariston ja porvarillisen parlamentarismin työläiset ja talonpojat perustivat Neuvostovallan. Nyt on vaikea olla näkemättä, ettei se ollut bolshevikkien „seikkailua” eikä „yltiöpäisyyttä”, vaan alkua kahden maailmanhistoriallisen aikakauden vaihteelle koko maailman mitassa: porvariston aikakauden ja sosialismin aikakauden, kapitalistien parlamentarismin aikakauden ja proletariaatin neuvostolaisten valtionlaitosten aikakauden vaihteelle. Onko se meidän syytämme, että alun toista vuotta sitten suurin osa sivistyneistöstä ei halunnut (osaksi ei voinut) nähdä tätä.

Sabotaasin panivat alulle sivistyneistö ja virkamieskunta, jotka ovat valtaosaltaan porvarillisia ja pikkuporvarillisia. Näihin sanontoihin sisältyy luokkakantainen luonnehdinta, historiallinen arvio, joka voi olla oikea taikka väärä, mutta jota ei saa mitenkään tulkita herjaukseksi eikä haukkumasanoksi. Työläisten ja talonpoikien katkeruus sivistyneistön sabotoinnin johdosta on kiertämätöntä, ja jos ketä voidaan syyttää, niin ainoastaan porvaristoa ja sen tahallisia tai tahattomia apureita.

Jos me „usuttaisimme” „intelligenssin” kimppuun, niin siitä meidät sietäisi hirttää. Mutta me emme ole suinkaan usuttaneet kansaa sivistyneistön kimppuun, vaan olemme päinvastoin julistaneet puolueen ja vallan nimissä, että sivistyneistölle on järjestettävä paremmat työehdot. Minä olen tehnyt sitä ainakin vuoden 1918 huhtikuusta alkaen, ellen jo aikaisemminkin. En tiedä mihin „Izvestijan” numeroon kirjoittaja viittaa, mutta henkilön, joka on tottunut olemaan tekemisissä politiikan kanssa, s.o. käsittelemään tapahtumia joukkojen näkökannalta eikä henkilökohtaisesta näkökulmasta, on perin omituista kuulla, että paremman palkan puoltaminen muka on ehdottomasti alhaista tai yleensä huonoa „ostamisen” halua. Antakoon arvoisa kirjoittaja minulle anteeksi, mutta tällainen puhe tuo totta totisesti mieleen kirjallisuudessa tavattavan „keimailevan hienohelman” tyypin.

Jos olisi kysymys suuren palkan maksamisesta, sano-kaamme, erikoiselle keinotekoisesti valikoidulle henkilö-

piirille, t.s. sellaiselle ryhmälle, joka yleissosiaalisista syistä ei ennen ole saanut eikä ole voinut saada parempaa palkkaa, niin siinä tapauksessa voitaisiin epäillä hallitusta aikeista „ostaa” tuo ryhmä. Mutta kun on puhe sadoista-tuhansista ellei miljoonista, jotka ovat *aina* saaneet parempaa palkkaa, niin mitenkä voidaan, joutumatta kaikkeen takertuvan hillittömän ärtymyksen valtaan, nähdä jotain salajuonen tai „loukkauksen” tapaista siinä, että puolletaan alennettujen, mutta silti keskinkertaista suurempien palkkojen säilyttämistä tietyksi ajaksi.

Eikä siinä kyllin, ettei se vastaa todellisuutta. Kirjoittaja ruoskii itseään kertoessaan kuten hirveästä loukkauksesta ja nöyryyttävästä kohtelusta siitä tapauksesta, kun oppilaitokseen majoitetun osaston päällikkö vaati professoria nukkumaan ehdottomasti samassa sängyssä vaimonsa kanssa.

Ensinnäkin koska intelligenttien ihmisten toivomus omistaa kaksi sänkyä, erikseen miestä ja vaimoa varten, on laillinen toivomus (ja se on epäilemättä laillinen), sikäli tämän toivomuksen toteuttamiseksi on tarpeen keskinkertaista parempi palkka. Eihän kirjeen kirjoittaja voi olla tietämättä, että „keskimäärin” Venäjän kansalaisilla ei ole koskaan ollut yhtä sänkyä henkeä kohti!

Toiseksi. Menettelikö osaston päällikkö väärin *tässä* tapauksessa? Ellei ilmennyt työkeyttä, loukkauksia, pilkan-teon halua y.m.s. (mitä *on voinut* ilmetä ja mistä pitää rangaista), jos sellaista, toistan, *ei ilmennyt*, niin mielestäni *hän menetteli oikein*. Sotilaat ovat lopen uupuneita, he eivät ole kuukausikaupalla nähneet sänkyä eivätkä kaiketi yleensääkään siedettävää yösijaa. He puolustavat sosialistista tasavaltaa ennen kuulumattoman vaikeissa olosuhteissa, epäinhimillisissä olosuhteissa, eikö heillä olisi oikeutta ottaa käytettäväkseen sänkyä lyhyen levon ajaksi? Ei, kyllä sotilaat ja heidän päällikkönsä olivat oikeassa.

Me vastustamme sitä, että sivistyneistön yleiset elin ehdot alennettaisiin oikopäätä keskinkertaiselle tasolle, niin ollen vastustamme heidän palkkansa alentamista keskitasolle. Mutta sota alistaa menoonsa kaiken, ja intelligenssin on tehtävä tilaa levon järjestämiseksi sotilaille. Se ei ole nöyryyttävä, vaan oikeudenmukainen vaatimus.

Kirjoittaja vaatii toverillista suhtautumista sivistyneistöön. Se on oikein. Samaa mekin vaadimme. Juuri sellainen

vaatimus on esitetty puolueemme ohjelmassa selvästi, suoraan ja täsmällisesti. Jos toisaalta puolueeseen kuulumattomat tai puoluekannaltaan bolshevikeille vihamieliset intelligenssiryhmät esittävät puolestaan yhtä selvästi vaatimuksensa omille kannattajilleen: suhtautukaa toverillisesti uupuneisiin sotilaihin, liikarasittuneisiin työläisiin, jotka ovat vuosisataisen riiston katkeroittamia, niin silloin ruumiillisen ja henkisen työn tekijäin lähentyminen alkaa edistyä jättiläisaskelin.

Kirjoittaja vaatii meitä puhdistamaan puolueemme ja hallitusvirastomme „häpeämättömistä satunnaisista mukana-kulkijoista, kiristäjistä, seikkailijoista, hännystelijöistä ja ryöväreistä”.

Vaatimus on oikea. Me olemme asettaneet sen jo kauan sitten ja toteutamme sitä. Emme anna puolueessamme vapaita käsiä „alokkaille”. Edustajakokous on jopa määrännyt toimeenpantavaksi erityisen uudestirekisteröinnin ⁴⁶. Kiinnisaatuja ryöväreitä, kiristäjiä ja seikkailijoita olemme ampuneet ja tulemme ampumaan. Jotta puhdistaminen kuitenkin sujuisi täydellisemmin ja nopeammin, on tarpeen, että vilpitiön puolueeseen kuulumaton sivistyneistö auttaisi meitä tässä asiassa. Kun se muodostaa keskenään henkilökohtaisesti tuttujen ihmisten ryhmiä, esittää niiden nimissä kehotuksia lojaaliseen työskentelyyn neuvostovirastoissa, kehottaa „palvelemaan työtätekevää veljeä”, avoimen kirjeen sanontaa käyttäkseni, silloin uuden yhteiskuntamuodon synnytytuskat lyhenevät ja helpottuvat huomattavasti.

N. Lenin

Maaliskuun 27 pnä 1919

„Pravda” № 67,
maaliskuun 28 pnä 1919

Julkaistaan „Pravda” lehdessä
tekstin mukaan